
Menší svět. Studenti PedF UK představili výsledky projektu Jedeme v tom s vámi!

Svéráznou, nepřenositelnou zkušeností a také cestou za poznáním byly asistenční jízdy studentů Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, kteří se zúčastnili projektu Jedeme v tom s vámi! Film, fotografie, videa a další materiály vzešlé z těchto jízd Prahou plnou bariér a nástrah dnes představili svým kolegům a zájemcům o tento jedinečný projekt, jehož organizátorem je občanské sdružení Asistence.

Do projektu Jedeme v tom s vámi! se studenti oboru speciální pedagogika, často v kombinaci s psychologii, zapojili před třemi lety. Letos se ho zúčastnilo 80 studentů rozdělených na 33 skupin. Jak to celé probíhalo? Vesměs tříčlenné skupiny – vozíčkář, jeho asistent a fotograf/kameraman – si zkusí jeden běžný den v Praze, přičemž vozíčkář je buď skutečný nebo na kolečkové křeslo usedne jeden z „chodících“ studentů skupiny a rázem se dívá z jiné perspektivy. Náhle zmenšený svět zakouší on i jeho doprovod a v ranečku zkušeností se vrší zážitky a poznatky praktické i citové. Všechny skupiny je ztvárnily do formy fotoreportáže, videa nebo dokonce i komiksu a doprovodily komentářem – popsaly trasu a co se během ní odehrálo. Studenti zapojení do projektu si své práce vzájemně ohodnotili a první tři, které získaly nejvyšší počet bodů, byly dnes jejich autory slavnostně představeny.

přítomné na prezentaci přivítali Doc. PaedDr. Radka Wildová, CSc., děkanka Pedagogické fakulty UK, a Mgr. Erik Čipera, zástupce ředitelky občanského sdružení Asistence

Prezentaci 15 minutového filmu, videa i komiksu provázela těžko popsatelná atmosféra. Přestože šlo o vážnou věc, o smích rozhodně nebyla nouze, nechybělo dojetí ani pocity studu a vnitřního otřesu, protože „hodiny nevíš...“ - a najednou se to týká i tebe.

Všechno je jinak. Tak asi vypadal běžný den v Praze trojic dobrodruhů s vozíkem. Jiný zážitek z povrchu pražské dlažby, drncanice kočičích hlav, schodů, obrubníků, rohů ulic a krkolomných zatáček úzkých chodníků plných výmolů a sloupů. Dostat se do metra nebo na vlakové nádraží? Jak kde, jak kdy. Některé výtahy nebo vstupy jako bezbariérové pouze vypadají a tak je čekaly neuvěřitelné jízdy v podzemí chodeb, koridorů, průvlaků a tunelů technického zázemí budov, často ve špíně, plné absurdních zákazů a jaksí na zapřenou. Nebyla by snazší tramvaj? To se snadno řekne, ale vozíčkář často čeká na vstup s plošinou několikanásobně déle, každá tramvaj je nevezme, a o víkendy jezdí jedna za půl dne. Asistentkami byly vesměs útlé dívky, manipulace s vozíkem rozhodně není snadná a ruce náhodných spolucestujících někdy pomáhaly, někdy ne - i v tomto případě se asistenti pokaždé nesetkali s ochotou, ale s lhostejností a výmluvami, které jsou snazší. „Na to aby měl člověk opravdu sílu jako slon,“ potvrdila VIP účastnice projektu doc. Radka Wildová, děkanka PedF UK, která si jízdu vyzkoušela jako asistentka i jako vozíčkářka. A mimochodem si při tom trochu proklepla i bezbariérovost Karolina, rektorátní budovy UK, kde sídlí Odbor pro studium a záležitosti studentů UK. Pražský den účastníků projektu Jedeme v tom s vámi! zahrnoval běžný provoz, tedy i vstup a možnosti nákupu v obchodech, přístup na toalety, do několika kin nebo návštěvu výstavy.

Studenty v roli asistentů i v roli vozíčkářů, jejich spontánní komentáře, postřehy a pocity zachycovaly objektivy a mikrofony kamer a fotoaparátů. „Cítila jsem bezmoc, když jsem byla najednou odkázaná na pomoc druhých, i když mou

ambicí bylo, abych dokázala projet Prahou sama, jako skuteční vozíčkáři,“ řekla při prezentování práce své skupiny jedna z nich, „byla to kolečková klec, kde jsem byla najednou uvězněná. Svět se snížil do výšky těsně nad metr, viděla a cítila jsem pohledy soucitu i lhostejnosti, a když jsem musela překonávat plošiny rozvrzaných výtahů a temných schodišť, měla jsem skutečně strach.“ Byly ale i chvíle, kdy se role obrátily. Vozíčkářka Daniela naopak soucítila se svými asistentkami: „Přece jen už mám jakési know-how“ za těch devět let,“ řekla se smíchem, „a občas jsem se musela ovládnout, abych jim neradila, že tudy jet nemůžou nebo takhle se to nedá udělat a nechat je, aby si to vyzkoušely samy. Pro mě byly tyto jízdy rozšířením poznání, že lidé by svět bez bariér měli budovat nejen pro nás, vozíčkáře, ale i pro sebe, protože nikdo nemůže vědět, jestli se náhodou neocitne na druhé straně.“

Fotografie, videa a komentáře projektu Jedeme v tom s vámi!

video Studenské cesty za poznáním pražských bariér, kde je i část cesty paní děkanky PedF UK
(Marie Kohoutová)